

Ukaranie i ocalenie Izraela

Joel

Nadto Pan z Syonu zaryczy, a z Jeruzalemu wyda głos swój, tak, że zadrzą niebiosy i ziemia;
Ale Pan jest ucieczką ludu swego i siłą synów Izraelskich – Joel 3:16

(wszystkie cytaty pochodzą z BG, chyba że zaznaczono inaczej).

Niewiele wiemy o pochodzeniu i rodzinnej historii Joela poza tym, że był synem Patuela (co oznacza „człowiek Boży” lub „Bóg wybawia”). Imię Joel oznacza „Jehowa jest Bogiem”. Przepuszczalnie mieszkał w Judzie, ponieważ jego proroctwa dotyczą Judy i Jerozolimy. Joel prawdopodobnie mieszkał na wsi, ponieważ pisze o winogrodnikach, gospodarzach, drzewach figowych, polach pszenicy, jęczmienia itd. Z kolei biblijny komentator Adam Clarke sugeruje, że Joel pochodził z pokolenia Rubena i mieszkał w miejscowości Bethoran.

Większość komentatorów sugeruje, że Joel prorokował za czasów panowania króla Uzjasza pomiędzy 783 a 742 r. p.n.e. Inni umiejscawiają go za czasów panowania króla Joasza lub Amasjasza, tuż przed Uzjaszem. Niektórzy proponują pogląd, że księga została napisana w 774 r. p.n.e., dziewięć lat po tym, jak Uzjasz został królem, ponieważ umieszczają napisanie księgi pomiędzy proroctwami Ozeasza i Amosa, którzy żyli w tym samym czasie co Joel. Joel był drugim z 12 proroków mniejszych i prawdopodobnie żył około dwadzieścia lat po Ozeaszu i około 60 lat przed Izajaszem.

Zarys Księgi Joela

Księga Joela jest streszczeniem przyszłych wydarzeń opisanych szczegółowo w proroctwach Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela, Daniela, Zachariasza oraz w Księdze Objawienia. Księga ta zdaje się mieć trzyczęściowe proce przesłanie:

Następujące po sobie na przestrzeni lat inwazje Babilonu na Judę kończące się zniszczeniem Jerozolimy (Joel 1:9,13).

Opis ostatnich dni obecnego Wieków Ewangelii (jako główne poselstwo Joela), obejmujące inwazję wielkiej, zdyscyplinowanej armii z północy na Izrael. Kiedy zdobycie Jerozolimy jest nieuchronne, Pan w cudowny sposób interweniuje i niszczy wrogą armię. Po tych wydarzeniach, Jerozolima zostaje odbudowana, a dostatek wraca do Izraela wraz z rozpoczęciem Królestwa Bożego.

go.

Opis sądów nad chrześcijaństwem wraz z jego ostatecznym zniszczeniem przed rozpoczęciem Królestwa Bożego.

Streszczenie rozdziałów

Rozdział 1: Joel opisuje inwazję Babilonu na Judę jako przedsmak większego ucisku, jaki zakończy Wiek Ewangelii. Wzywa wszystkich do wysłuchania jego słów i przekazywania proroctwa kolejnym pokoleniom (wymienione są 3 pokolenia), być może dlatego, że wypełnienie proroctwa zajmie długi czas (wersety 1-3). Plaga szarańczy jaka dotyka Izrael w czterech falach doprowadza do ogromnych zniszczeń. Fragment ten opisuje nie tylko inwazję literalnej szarańczy, ale w sposób symboliczny wskazuje na cztery inwazje różnych armii, z których każda jest bardziej niszczycielska niż poprzednia (werset 4).

Składające się z dwóch pokoleń królestwo Judy nie jest świadome tego, co ma nastąpić, ponieważ słuchało proroków fałszywych zamiast prawdziwych, pochodzących od Boga (werset 5). Siła najeźdźcza jest porównana do lwa, który figuralnie reprezentuje Babilon (werset 6) [dowodem na to, że lew reprezentuje Babilon, może być odkrycie w 1876 roku w Iraku „Lwa Babilońskiego” – posągu z czarnego kamienia, który przedstawia lwa stojącego nad powalonym człowiekiem. Także Jeremiasz (4:7) opisuje Babilon następującymi słowami: „Wychodzi lew z jaskini swojej”]. Zniszczenie pól, winnic i drzew, zakończenie obrzędów sprawowanych w świątyni oraz lamentujący kapłani opisani zostali w wersach 7-20. Sroga susza na polach oraz brak wody i pastwisk dla bydła oznaczają, że nie można dłużej składać ofiar świątynnych (wersety 17-20).

Rozdział 2: Joel odpisuje zniszczenie, które spadnie na Izrael ze strony najeźdźcy z północy, po którym nastąpi uwolnienie Izraela. Trąbienie w trąbę ostrzega przed nadchodzącym „dniem Pańskim” (werset 1). Wspomniane obłoki i chmury tego dnia wskazują, że nadchodząca inwazja nastąpi ze strony ludu, który jest „wielki a mocny” (werset 2). Zniszczenie ziemi ogniem przypomina opisane w rozdziale pierwszym zniszczenie, którego dokona inwazja szarańczy. Najeźdźcy zamienią pomyślność, którą napotkają w spustoszenie (werset 3).

Wielka armia Pana jest armią zdyscyplinowaną, która zaatakuje Izrael, by zdobyć łupy (wersety 2-11). W odpowiedzi Bóg nawołuje lud, by powrócił do wielbienia Go. Jeśli to uczynią, Bóg okaże Swą łaskę (wersety

12-14). Wierna garstka Izraela odpowie na to błagając Boga, by uchronił ich od wrogów (wersety 15-17). Jehowa odpowie, okazując im łaskę i niszcząc najeźdźców pomiędzy Morzem Martwym a Śródziemnym (wersety 18-20) [proroctwo Ezech. 39:12 opisuje siedem miesięcy potrzebne na pochowanie tak wielkiej liczby umarłych]. Po tych wydarzeniach, Bóg pobłogosławi Izraela dobrobytem i dostatkiem błogosławieństw, obejmujących też całą resztę ludzkości. Błogosławieństwo Boże doprowadzi do powrotu deszczu wczesnego i późnego, dobrobytu i obfitości pożywienia (wersety 21-27). Bóg wyleje ducha świętego na wszelkie ciało, najpierw na Kościół podczas Wieku Ewangelii (werset 29), a następnie na całą ludzkość podczas Królestwa Chrystusowego na ziemi (werset 28)[wersety te cytowane są w Dziejach Ap. 2:16-18, ponieważ zawierają duchową część odnoszącą się do powołania Kościoła w Wieku Ewangelii. Jeśli chodzi o wypełnienie pod względem czasowym, wersety te będą w odwrotnej kolejności]. Wielkie zaćmienie słońca oraz zmienienie koloru księżyca na czerwony, podobny do krwi, nastąpi „pierwej niż dzień Pański wielki a straszny przyjdzie”. Może to być spowodowane naturalnym zjawiskiem takim jak erupcja wulkanu (chmura popiołu) w połączeniu z trzęsieniem ziemi czy całkowitym zaćmieniem. Od strony symbolicznej, wskazuje to na ogólny brak wiary w Pana przed najazdem. Jednak wierna resztką Izraela w Jerozolimie przetrwa inwazję właśnie ze względu na swą wiarę w Pana (wersety 30-32).

Rozdział 3: Wizja Joela poświęcona jest końcowemu okresowi Wieku Ewangelii, kiedy to narody zgromadzą się na bitwę przeciwko Izraelowi, a Bóg wyratuje Izrael z ich rąk. Bóg obiecuje przywrócić „pojmanyh” (powodzenie) Judzie i Jerozolimie, przez sprowadzenie ich z powrotem do ziemi, z której zostali rozproszeni. Podczas Wieku Ewangelii, Żydzi byli dyskryminowani, źle traktowani, a nawet zabijani przez narody pogańskie. Dlatego Bóg ukarze te narody gromadząc je do „dolin Jozafata” na sąd (wersety 1-3) [prawdopodobnie chodzi o Dolinę Kidron pomiędzy Jerozolimą a Górą Oliwną bądź Dolinę Berachah pomiędzy Hebronem a Jerozolimą. Jest to opis wydarzenia bardzo podobnego do zgromadzenia narodów z Proroctwa Zachariasza, rozdziały 12 i 14]. Słowo „Jozafat” oznacza „Bóg sądzi” narody za ich traktowanie Izraela. Oddzielna kara dla Libanu (Tyru i Sydonu) oraz Gazy (ziemia filistyńska) może nastąpić przed najazdem Goga i Magoga, być może w formie kolejnej wojny z Arabami w tym regionie (wersety 4-8) [opis ten być może jest symbolem stosunku pogan względem Żydów, prawdopodobne jest również drugie wypełnienie w przyszłej wojnie z Arabami przed uciskiem Jakubowym opisanym w Psalmie 83. Zaangażowanie narodów z ziemi filistyńskiej (Gazy) oraz „Tyru i Sydonu” (Libanu) może skutkować przeniesieniem tych ludów w okolice obszaru zajmowanego przez Sebejczyków (Joel 3:8) – południowozachodnia Arabia,

biblijna Saba, czyli tam, gdzie obecnie znajduje się Jemen. Te dwa regiony w ostatnich latach najbardziej sprzeciwiają się Izraelowi – rząd Hamasu w Gazie oraz rząd w Libanie będący pod wpływem Hezbollahu – obydwie ustawicznie ostrzeliwują Izrael rakietami]. Przed inwazją Goga i Magoga narody te szykują się na wojnę wykorzystując środki normalnie zarezerwowane do celów pokojowych (sprzęty rolnicze) do wytworzenia sprzętu i materiałów wojennych (czołgów, artylerii, samolotów bojowych, itd.). Słabe narody dołączą do silnych w trakcie tych przygotowań. Boski sąd nad narodami w „dolinie Jozafata” zakończy się pustoszącą rzezią (wersety 9-12) [opis ten jest podobny do opisu z Sof. 3:8 – „abym zebrał narody, i zgromadził królestwa, abym na nie wylał rozgniewanie moje” oraz Zach. 14:2 – „Bo zgromadzę wszystkie narody przeciwko Jerozolimowi na wojnę”].

Zbieranie winogron oraz toczenie tłoczni (werset 13), odczytane w kontekście zapowiedzi proroka Joela z 3 rozdziału, jest symbolicznym opisem zniszczenia rzeszy Goga i Magoga w Izraelu. Język ten przypomina nam Obj. 14:17-20, gdzie opisane jest gromadzenie winnych gron z całej ziemi na zniszczenie w tłoczni, chociaż fragment z Objawienia przypuszczalnie obrazuje raczej kruszenie fałszywego chrześcijaństwa. Rzesze zniszczone w „dolinie posieczenia” („dolina posieczenia” BG; „dolina sądu” BW) wskazują na Bożą determinację i sąd, być może stanie się to za sprawą trzęsienia ziemi, a popiół zakryje niebo (wersety 14-15).

Bóg przywróci łaskę dla Izraela oddając mu pełną kontrolę nad Jerozolimą oraz tworząc tam ośrodek Bożej władzy na ziemi (werset 17). Obfitość pokarmu oraz wody w Izraelu, chociaż odnosi się do stanu literalnego, może także obrazować przepływ Bożej Prawdy do Izraela i wszystkich narodów (werset 18). Ukaranie Egiptu i Edomu za ich przemoc wobec Judy (werset 19) prawdopodobnie ma zarówno literalne jak i symboliczne wypełnienie. Kara dla Egiptu jest tymczasowa, podczas gdy dla Edomu stała (zostanie to szerzej omówione poniżej). Księga kończy się opisem zaprowadzeniem pełnej kontroli ze strony Żydów nad Izraelem i Jerozolimą oraz zniszczeniem narodów najeżdżających Izrael (wersety 20-21).

Plaga szarańczy - cztery wyroki

Zakon uznaje szarańczę za czystą (zdrową) do jedzenia (3 Mojż. 11:22). Jest ona bogata w białko; na szarańczy i miodzie opierała się dieta Jana Chrzciciela (Mat. 3:4). Szarańcza każdego dnia może spożyć tyle pokarmu ile sama waży, a jej życie trwa od 4 do 6 miesięcy. Cztery fale plagi szarańczy opisane w Joel 1:4 oraz 2:25 to: zniszczenia dokonane przez szarańczę w formie gąsienic, przez rój szarańczy, przez szarańczę pełzającą oraz „szarańcza pożerająca” (tłum ang; BG: „czerw”, BW: „larwa”). Zostały one ponownie wspomniane w

Joel 2:2-5, gdzie zasłaniają niebo, symbolicznie reprezentując wielkie armie z północy zstępujące na Izrael. Joel 2:25 wskazuje, że szkoda wywołana przez szarańczę zostanie cofnięta wraz z odrodzeniem ziemi.

Plaga szarańczy opisana w Joel 1:4 może mieć rozmaite wypełnienia w przeciągu wieków, wskazując zarówno na naturalne nieszczęścia jak i najazdy wrogich armii. Liczba cztery jest używana wielokrotnie w Piśmie Świętym i wskazuje na Boski sąd. Poniżej podajemy dwie sugestie jak chodzi o znaczenie czterech fal zniszczenia spowodowanego przez szarańczę:

W artykule opublikowanym przez wydawnictwo „Bible Study Monthly” w numerze styczeń/luty 1984, zostało zasugerowane, że czterema królami, którzy najechali dziesięć plemion północnego królestwa Izraela oraz dwa plemiona królestwa Judy są: (1) Salmanaser V z Asyrii (2 Król. 18:9-12), (2) Sargon II z Asyrii (Izaj. 20:1), (3) Sennacheryb z Asyrii (Izaj. 36 i 37) oraz (4) Nabuchodonozor z Babilonu (2 Król. 24:1-4).

Cztery inwazje na Judę przez Babilończyków: (1) Nabuchodonozor oblegał Jerozolimę, uprowadził Daniela i jego przyjaciół do niewoli, a Joakim został sługą Nabuchodonozora na 3 lata (2 Król. 24:1, Dan. 1:1-2). (2) Joakim zbuntował się, a oddziały Chaldejczyków, wojsko syryjskie, wojska Moabitów i wojska synów Ammonowych wystąpiły zbrojnie przeciwko Judzie (2 Król. 24:1-9). (3) Jerozolima była oblegana za czasów panowania Joachyna (syna Joakima) i tak on jak i jego dwór zostali pojmáni do niewoli, łącznie z Ezechielem (2 Król. 24:10-16). (4) Sedekiasz (ustanowiony przez Nabuchodonozora na miejsce Joachyna) zbuntował się, w odpowiedzi na co Nabuchodonozor najechał kraj, obległ Jerozolimę i całkowicie ją zniszczył (2 Król. 25:1-12).

Innymi przykładami czterech rodzajów sądu, czyli zniszczenia, są następujące wydarzenia:

Eliasz stojący na górze przed Panem obserwował cztery znaki od Pana: wielki i silny wiatr, trzęsienie ziemi, ogień, a następnie głos cichy i wolny (1 Król. 19:11-12).

Cztery rodzaje niszczycielskich żywiołów czyli aktów sądu spadających na Judę: (a) śmierć, miecz, głód i niewola (Jer. 15:2); (b) miecz który wybija, psy które rozszarpują, ptactwo niebieskie i zwierzęta ziemskie które pożerają i niszczą (Jer. 15:3); (c) głód na synów, pobicie od miecza, śmierć przez zarazę, młodzież pobita mieczem (Jer. 18:21); (d) głód, dzikie zwierzęta, zaraza i miecz (Ezech. 5:17, 14:21).

Cztery bestie wychodzące z morza: lew ze skrzydłami orła, niedźwiedź z trzema żebkami w paszczy, pantera z czterema głowami i czterema skrzydłami oraz straszna i groźna bestia z dziesięcioma rogami (Dan. 7:3-7).

Cztery pieczęcie i cztery konie: biały, rydzy, czarny oraz płowy (Obj. 6:1-8).

Wielka armia i jej atak w Dolinie Jozafata

Symbolika olbrzymiej armii z północy opisanej w Joel 2:1 zdaje się mieć wypełnienie przy końcu obecnego Wieku Ewangelii, kiedy to zdyscyplinowana armia Goga i Magoga nadejdzie z północy niemalże doszczętnie niszcząc Izrael i Jerozolimę. Następnie, sama zostanie zniszczona przez Boga.

Dolina Jozafata jest utożsamiana przez niektórych komentatorów z Doliną Berachah pomiędzy Jerozolimą i Hebronem (na południu), a przez innych jako Dolina Kidron pomiędzy Jerozolimą a Górą Oliwną (na wschodzie). Joel 2:2-11 opisuje tę armię jako „lud wielki a mocny, któremu równego nie było od wieku, i nie będzie po nim nigdy” (werset 2) oraz „bardzo wielki” (werset 11). Zach. 14:2 także opisuje to zgromadzenie narodów przeciwko Jerozolimie. Być może łupem, który ten „lud wielki a mocny” będzie szukał jest pożywienie lub zasoby energetyczne, takie jak ropa (Ezech. 38:12).

Jak inwazja Babilonu nastąpiła aby wykonać wyrok na grzesznym narodzie Judy (pomiędzy 607 a 587 r. p.n.e.), tak armie Goga i Magoga zaatakują Izrael na końcu tego wieku. Celem tego najazdu będzie najprawdopodobniej ukaranie Izraela za brak dostrzeżenia i uznania działania Boskiej ręki w odrodzeniu ich narodu. Jak Babilon został później pokonany przez imperium Medo-Persji, tak ta wielka, bezbożna armia, zostanie zniszczona przez Pana.

Wierna garstka w Izraelu na końcu wieku

W zapisie Joel 2:12-14 Pan wzywa swój lud, by okazał wiarę w Niego i uniżył się „w poście i w płaczu i w kwileniu”. Jeśli uczynią to, Bóg miłosiernie powstrzyma niszczycielski atak, jaki ich dotknał. Wersety 15 i 16 nawołują wiernych: „poświęćcie post, zwołajcie zgromadzenie. Zgromadźcie lud (...), zbierzcie starców”. Kapłani mają płakać i mówić: „Przepuść, Panie! ludowi twemu, a nie daj dziedzictwa swego na pohańbienie” (werset 17).

Wierna garstka z Judy odpowie na to Boskie wezwanie. Pan wysłucha ich i „zapali się Pan miłością ku ziemi swojej, a zmiłuje się nad ludem swoim” (werset 18). Pan przysięga: „Bo północne wojsko oddalę od was, a zapędzę je do ziemi suchej i spustoszonej” (werset 20). Ponieważ armia Babilonu nie została pokonana w dawnych czasach, gdy zdobywała Judę i Jerozolimę, werset 20 musi wskazywać na inne, cudowne pokonanie oddziałów Goga i Magoga.

Joel 2:30-32 oraz 3:14-15 opisują zaciemnienie słońca oraz księżycy, które być może będzie spowodowane trzęsieniem ziemi lub erupcją wulkanu. Pomoże to w

ocaleniu wiernej garstki (Zach. 14:4-5) oraz pokonaniu sił najeźdźczych. Wersety te wykazują podobieństwo do Zach. 14:12-13, które mówią o pladze, „którą uderzy Pan wszystkie narody, któreby walczyły przeciwko Jeruzalemowi” oraz o wielkim uciśnieniu „tak, iż rękę jeden drugiego uchwyci, a ręka jego podniesie się na rękę bliźniego swego”.

Jest to podobne do sytuacji, gdy wrogowie Jozafata walczyli przeciwko sobie i nawzajem się zniszczyli. W 2 Kron. 20 rozdziale zostało opisane przymierze Moabitów, Ammonitów oraz Maonitów (mieszkańców Góry Seir): „Ruszyło przeciwko tobie wielkie wojsko z tamtej strony morza, z Edomu” (wersety 1-2 BW). Król Jozafat szukał Pana i ogłosił post w całej Judzie. Następnie zgromadził lud, by szukał pomocy od Pana. Otrzymali oni rozkaz, by stać spokojnie i oglądać zwycięstwo nad swymi wrogami. Ammon i Moab powstali przeciwko Górze Seir i gdy wytępilli mieszkańców Seiru, obrócili się przeciwko sobie nawzajem. Następnie mieszkańcy Judy przez trzy dni zbierali łupy ze swoich wrogów. Na końcu Wieku Ewangelii, gdy najeźdźcza armia zostanie pokonana przez Boga, łupy, które zostaną przez nich pozostawione (sprzęt i zasoby wojskowe), zostaną użyte przez Izrael w celu odbudowania swego narodu (Izaj. 2:4).

Dalsze części Proroctwa Joela - rozdział drugi (wersety 21-29) oraz rozdział 3 (wersety 17-21) opisują powrót łaski Bożej do Izraela, przejęcie kontroli nad Jerozolimą oraz powrót urodzaju do ziemi. „I będą gumna zbożem napełnione, a prasy opływać będą moszczem i oliwą” - Joel 2:24.

„Góry kropić będą moszczem a pagórki opływać mlekiem, (...) a z domu Pańskiego wynijdzie źródło,

które obleje dolinę Syttym” - Joel 3:18. Wino przedstawia doktrynę, mleko - początkowe nauki o Boskich doktrynach, a źródło przedstawia Prawdę i życie. Podobne wyrażenia znajdują się w Obj. 22:1 - „I ukazał mi rzekę czystą wody żywota, (...) wychodzącą z stolicy Bożej i Barankowej”.

Jeden z komentatorów sugeruje, że Joel 3:19 („Egipt przyjdzie na spustoszenie, a ziemia Edomska w straszną się pustynię obróci”) ma zarówno duchowe jak i rzeczywiste wypełnienie [komentarz do Joel 3:19 z badania „werset po wersecie” proroctwa Joela przeprowadzonego w 1992 roku przez br. Franka Shallieu]. Egipt przedstawia ludzkość, Edom - nominalny świat chrześcijański. Edom (południowa Jordania) pozostanie straszną pustynią, co symbolizuje wieczne zniszczenie chrześcijaństwa. Jednak Egipt będzie spustoszony na pewien czas ze względu na brak deszczu, dopóki nie uda się do Jerozolimy, by oddać hołd Izraelowi i Panu (zobacz: Zach. 14:17-19). Egipt przedstawia ludzkość, której część poniesie karę dopóki nie uzna Izraela i Pana.

Podsumowanie

Chociaż proroctwo Joela pełne jest ciemności i mroku, a także opisuje suszę, zniszczenie i najazdy wrogich armii, to jednak kończy się opisem wybawienia wiernej garstki Izraela. Następnie pojawia się obfitość wody i pożywienia w Izraelu, a centrum ziemskiego Królestwa Bożego ustanowione zostaje w Jerozolimie. Ta duchowa i fizyczna odbudowa Izraela będzie początkiem błogosławieństw, które ostatecznie spłyną na resztę ludzkości.

Earl Jeff